

Paragrafens Bestemmelse om Udvandrerne, der herfra beforders direkte til Storbritannien for derfra at beforders videre, er optaget efter tilsvarende Bestemmelser saavel i den preussiske som i den hamburgske Lovgivning, der begge have fundet det nødvendigt at træffe særegne, tildeels endog meget udførlige Regler for denne Slags Befordring, som maa anses forbunden med særlige Misligheder. Da det imidlertid vil staa til Politimesteren, naar nogen Udvandringsagent særligt befatter sig med denne Befordring, at betinge Tilsættelsens Meddelelse eller Bibeholdelse af saadanne yderligere Oplysninger, som navnlig den hamburgske Lovgivning fordrer i denne Retning, har Man troet at kunne indskrænke sig til den foreslaaede Bestemmelse.

ad § 7.

I Righed med hvad der er foreskrevet i den norske Anordning har Man henlagt Afgjørelsen af Udvandrerens Klager over Misligholdelse af Kontrakten til Administrationen. Da nemlig Udvandrerne, der troer sig forurettet, ikke kan henvises til fra det fremmede Land at procedere med den her i Landet sig opholdende Agent, vil det formeentligt, naar Udkastets Bestemmelser om Sikkerhedsstillelse af Agenten ikke skulle blive uden Nytte, være aldeles nødvendigt, at Tvistigheder mellem Agent og Udvandrer gjøres til Gjenstand for en mere eller mindre extraordinair Afgjørelse. Som Følge heraf maatte Man enten i dette Diemed oprette en særegen Domstol, bemyndiget til at gaae

frem paa summarisk Maade, eller ogsaa maae de paagjældende Sager henvises til Administrationen.

Foruden at den førstnævnte Fremgangsmaade vil medføre Udgifter, der ellers undgaaes, og derhos vil kræve organisatoriske Bestemmelser af et ikke ringe Omfang, tør det ogsaa antages, at den neppe vil afgive nogen meget større Garanti end den administrative Afgjørelse, ialtsald naar den ikke skulde reguleres ved saadanne Bestemmelser, at Ulemperne ved en judiciel Afgjørelse ville komme til at gjøre sig gjældende. Der habes derhos i Strandingens anordningen et Exempel paa, at fuldt saa vigtige Afgjørelser, der ligesaa meget dreie sig om næsten judicielle Mellemvarender, ere henlagte til Administrationen, uden at deraf er sporet nogen Ulempe. Men skal Afgjørelsen henlægges til Administrationen, skjønes det ikke rettere, end at den maa forbeholdes Justitsministeriet, eftersom Konsulerne, der kun have den ene Part for sig, ikke kunne benyttes, og det efter de paagjældende Sagers Omfang og Betydning vistnok neppe er gjørligt at henvise dem til den lokale Administrations Afgjørelse.

ad § 8.

Det er anset rettest at foreskrive Politiretsbehandling for Sager om Overtrædelse af de i Udkastet indeholde Forskrifter, saavelsom at bestemme, at Bøderne, der formenes passende at kunne ansættes til fra 20 til 200 Rd., tilfalde vedkommende Kommunes Kasse.